

“Oude predikers praat”

David Cloud, http://www.wayoflife.org/database/old_preachers_tales.html, 22-9-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort) door M.V.

U hebt al gehoord van “oude vrouwen praat”, maar wat te zeggen over “oude predikers praat”?

In mijn ervaring bevatten de geesten van vele predikers veel triviale gezegden die als “evangelie” beschouwd worden. Deze “oude predikers praat” wordt doorgegeven van generatie op generatie en komt frequent voor in conversatie en preek, tot enthousiaste bijval bij de gelovigen.

In feite bevatten deze “oude predikers praatjes” fundamentele principes waarmee vele predikers hun bedieningen leiden.

Maar deze praatjes vallen in duigen wanneer getoetst aan Gods Woord.

Elk principe dat de test van Gods Woord niet doorstaat is verkeerd en humanistisch, ongeacht hoe populair.

Het meeste van de volgende “oude predikers praatjes” is afgestemd op de steun en verdediging van het populaire principe dat predikers zouden moeten focussen op het positieve en het negatieve uit de weg moeten gaan, en dat een “waarschuwingsbediening” niet nodig is op zijn best. Dit is het hart en de ziel geweest van het New Evangelicalism sinds de jaren (19)50, en het werd geaccepteerd door grote aantallen fundamental Baptist predikers die het New Evangelicalism zouden afwijzen.

Wij allen onderschrijven dat de Bijbel de enige gezagsbron is voor geloof en praktijk, maar hoe waar is dit engagement wanneer het gaat over onze lievelingstheorieën, vruchteloze folklore en “oude predikers praat”?

“Oude predikers praat”

- ☞ Vals geld leer je onderscheiden door te focussen op echt geld, niet op het valse.
- ☞ Ik hoef niet te weten wat er gebeurt.
- ☞ We moeten enkel de belangrijkste zaken in aanmerking nemen.
- ☞ Men trekt meer bijen aan met honing dan met azijn.
- ☞ Het is een lokale kerkmaterie.
- ☞ Raak mijn gezalfde niet aan.
- ☞ Schiet niet op de gewonden.

Vals geld leer je onderscheiden door te focussen op echt geld, niet op het valse

Ik heb dit gezegde gehoord sinds mijn studentendagen aan de Tennessee Temple in het midden van de jaren (19)70.

Dit gaat als volgt: de Secret Service leidt agenten op om vals geld te onderscheiden door het bestuderen van het echte artikel, niet door het valse te onderzoeken.

Dit wordt verondersteld het principe te ondersteunen dat predikers geen dwaling moeten bestuderen en hun mensen niet moeten opleiden over dwaling, maar dat het voldoende is de waarheid te prediken, dat wanneer we de waarheid grondig kennen wij ons niet moeten inlaten met dwaling.

Alhoewel het essentieel is de waarheid zo grondig mogelijk te kennen, en terwijl we zeker benadrukken dat het leren van Gods Woord het meest fundamentele aspect van het christelijke leven en de bediening is, loopt deze fabel scheef op twee punten:

Ten eerste, ze interpreteert de Secret Service opleiding verkeerd. De Secret Service leidt agenten op om vals geld te onderscheiden door ZOWEL het bestuderen van echt geld ALS het bestuderen van alle methodes van valsmunterij. Als je niet vertrouwd bent met subtiele vervalsing, kan je ze gemakkelijk over het hoofd zien.

Dit wordt bewezen door volgende links die de Secret Service opleiding beschrijven:

- o http://www.secretservice.gov/money_detect.shtml
- o http://www.secretservice.gov/money_technologies.shtml
- o http://www.secretservice.gov/money_altered_checks.shtml
- o <https://www.youtube.com/watch?v=kW5qnGIRljE>

Ten tweede, ze is onschriftuurlijk. Als het voldoende zou zijn om “positieve waarheid” te prediken en niet valse leer te bestuderen en mensen op te leiden om ze te vermijden, dan zouden de nieuwtestamentische brieven niet gevuld zijn met krachtige waarschuwingen.

Bijvoorbeeld, in 1 Korinthiërs 15 predikt Paulus niet enkel “positieve waarheid” over de opstanding, maar hij waarschuwde scherp tegen valse leraars en hij noemde en weerlegde hun dwalingen.

In Galaten predikt Paulus niet enkel de positieve waarheden van het evangelie, hij waarschuwde tegen de ketters die het evangelie verdraaiden en hij noemde en weerlegde hun dwalingen.

Judas zei dat de taak van de prediker niet enkel het prediken van de waarheid was maar ook “te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” (Judas 3).

We zien dit doorheen de hele canon van het Nieuwe Testament.

Kerkleiders hebben de opdracht om de kudde van de Heer te beschermen tegen de wolven, ongeacht welke kleren die wolven dragen om ontmaskering te vermijden. De wolven van de duivel zijn slim. Hun dwalingen zijn soms erg subtiel. Dat kan bestaan uit louter herdefiniëren van een bijbelse term, zoals de verzoening. Het kan bestaan uit een eenvoudige vermindering van een theologische waarheid, zoals het herleiden van “redding door genade alleen zonder werken” tot “redding is door genade” zonder meer. Het eerste is het wat Paulus leerde. Dwaling kan bestaan uit iets zo subtiels als: het verschil tussen “de Vader, Zoon en Geest zijn manifestaties” en “de Vader, Zoon en Geest zijn personen”. Dwaling kan bestaan uit het veronachtzamen van waarheid ten voordele van de ketterijen die geleerd worden, wat fundamenteel is binnen het New Evangelicalism.

De subtiliteit van dwaling vereist dat predikers daar een zeker begrip over hebben opdat zij mensen kunnen opleiden en beschermen.

Een prediker die zich toelegt op het prediken van waarheid, en die ertoe neigt niet te waarschuwen voor dwaling, en er ook toe neigt een afkeer te hebben van “waarschuwingsbedieningen”, is een prediker die God niet gehoorzaamt en die de kudde niet beschermt.

Ik hoef niet te weten wat er gebeurt

Ik heb vaak predikers iets horen zegen in deze aard: “Ik ben blij dat ik dien in deze kleine plaats, en ik hoef niet te weten wat er gebeurt in andere plaatsen”, of: “Ik ben blij dat ik niet op de brede weg loop, zodoende weet ik niets en hoef niets te weten over wat elders gebeurt”.

Het komt algemeen voor dat zulke predikers niet geïnteresseerd zijn in waarschuwende informatie die voorzien wordt in getrouwe tijdschriften en op websites.

Als een gevolg daarvan neigen predikers ertoe onwetend te zijn met betrekking tot vele dingen waarover zijn dienden geïnformeerd te zijn, en hun kudden zijn niet opgeleid in vele belangrijke zaken. En zo zijn ze ontvankelijk om misleid te worden door zulke dingen als New Evangelicalism, christelijk hedonisme, cultureel liberalisme, contemporaine aanbidding, charismanie, en zelfs seculiere evolutie, theïstische evolutie en het nieuwe atheïsme.

Ik had recent een conversatie met een oudere Independent Baptist zendeling, die verwonderd was toen ik hem informeerde over de geschiedenis van compromis in de Baptist Bible Fellowship, Tennessee Temple, Southwide Baptist Fellowship, en andere independent Baptist instituten en “kam-

pen” sinds de jaren (19)90. Hij had enkel een vaag idee over deze dingen, maar als de prediker niet correct is ingelicht, zijn hij en zijn volk niet voorbereid om het compromis te zien van deze predikers, kerken, scholen, missies en “kampen”.

Wij hebben het nodig geïnformeerd te zijn, niet ter wille van de roddels, maar ter wille van wijsheid en bescherming.

In de internetgeneratie, hebben mensen in elk deel van de wereld toegang tot alle soorten compromis en dwaling, zelfs in afgelegen noordelijke delen van de wereld, en in dorpen in Zuid-Amerika, Afrika, en Zuid-Azië

De verderfelijke principes van New Evangelicalism, bijvoorbeeld, zijn verspreid over de hele wereld. Er is geen plaats waar je naartoe kan gaan zonder de invloed ervan te kunnen vermijden. Het zelfde is waar voor contemporaine aanbidding, gereformeerde theologie, theïstische evolutie, charismanie, Chuck Swindoll type van “genade”, ketterijen over bekering, de moderne bijbelversies, enz.

Predikers moeten vandaag goed opgeleid zijn, zoals nooit tevoren, opdat zij zichzelf kunnen beschermen, hun gezinnen, hun vrienden en hun kudden.

We moeten enkel de belangrijkste zaken in aanmerking nemen

Een andere “oude predikers praat” is dat wij enkel de belangrijkste zaken in aanmerking moeten nemen, wat gewoonlijk betekent dat zogenaamde “minder belangrijke” zaken moeten gemeden worden of extreem afgezwakt moeten worden.

Zoals alle “oude predikers praatjes” zit hier een zekere mate van waarheid in. Het is waar dat de Bijbel sommige dingen belangrijker acht dan andere. Het is waar dat er meer “fundamentele” doctrines zijn en minder “fundamentele” doctrines. Als de Bijbel omgaat met zoiets als haardracht (1 Korinthiërs 11:14-15), zou het niet wijs zijn van de prediker om haardracht te behandelen als een van de belangrijkste punten.

Maar dit betekent niet dat de kwestie van haardracht onbelangrijk is en moet gemeden worden wegens het streven te focussen op de “belangrijkste” dingen.

De minder belangrijke dingen in Gods Woord zijn er voor een reden, en niet om gemeden te worden.

De prediker is belast met de taak zijn volk op te leiden “hun lerend **alles** wat Ik u geboden heb, in acht te nemen” (Mattheüs 28:19).

De prediker is belast met de taak de waarheid “**onbevlekt en onberispelijk**” in acht te nemen, hetgeen verwijst naar zowel de kleinere zaken als de grotere zaken (1 Timotheüs 6:13-14).

De prediker is belast met het verkondigen van “**heel** het raadsbesluit van God” (Handelingen 20:27)

De prediker is belast met het leren van de apostolische waarheid “in **alles**” (1 Korinthiërs 11:2).

Bovendien is het zo “dat een **klein** beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt” (1 Korinthiërs 5:6), zowel met betrekking tot zonde als tot doctrine (Galaten 5:9). De wijze prediker zal dus **alle** zuurdeeg aanpakken, zelfs het kleinste.

Men trekt meer bijen aan met honing dan met azijn

Een andere “oude predikers praat” is: “men trekt meer bijen aan met honing dan met azijn”. Andermaal is het objectief van deze fabel de ondersteuning van een meer “positieve” benadering in de bediening en het verdedigen van de veronachtzaming van waarschuwing. Dit principe is de kern geweest van het New Evangelicalism sinds de jaren (19)50.

Alhoewel het waar is dat je meer bijen aantrekt met honing dan met azijn, zijn mensen geen bijen en de bediening is geen imkerij.

De Bijbel is letterlijk gevuld met het “azijn” van vermaning en waarschuwing.

De prediker werd door God specifiek en plechtig belast met berispen, vermanen en waarschuwen met betrekking tot zonde en dwaling (2 Timotheüs 4:1-2; Titus 1:13; 2:15).

De Heer Jezus bereikte de kerken niet slechts met honing. Hij zei: “Ieder die Ik liefheb, wijs Ik terecht en bestraf Ik. Wees dan ijverig en bekeer u” (Openbaring 3:19).

God weet meer over menselijke psychologie dan mensen weten, en God schrijft de roede en vermaning voor, zelfs voor kinderopvoeding (Spreuken 13:24; 22:15; 23:13-14; 29:15).

Het is een lokale kerkmaterie

Een andere “oude predikers praat” is het idee dat het fout is dwaling aan de kaak te stellen als die bedreven wordt door een pastor van een andere kerk. Zij die deze dwaling onthullen worden beschuldigd van inmenging in “de autonomie van de lokale kerk”.

Deze praat valt uit elkaar als we het feit beschouwen dat vele kerkleiders een verreikende invloed hebben buiten hun eigen congregaties. Zij publiceren nieuwsbrieven, preken, boeken, opleidingsmateriaal en muziek; zij zetten hun diensten online; zij onderhouden blogs; zij gebruiken Facebook en Twitter.

Wanneer dit gebeurt, dat de bediening van een kerkleider ophoudt met louter een lokale kerkzaak te zijn, dan wordt het een publieke zaak.

Locale bediening moet lokaal beoordeeld worden, maar openbare bediening moet openbaar beoordeeld worden. Ze zou moeten beoordeeld worden in hetzelfde forum waarop ze verschijnt. Anders is het onmogelijk om dwaling te corrigeren en hen te helpen die het gevaar lopen misleid te worden.

Bovendien, alhoewel ik deze “oude predikers praat” vele malen gehoord heb, heb ik nooit iemand gezien die ze kan ondersteunen vanuit de Schrift. In feite heb ik nooit iemand gezien die zelfs maar een poging deed om ze te ondersteunen.

Waar limiteert de Schrift de scope van een prediker zijn berisping en waarschuwing?

De prediker wordt geboden het Woord te prediken, te “berispen, vermanen, terechtwijzen”, en “Weerleg, bestraf, vermaan” (2 Timotheüs 4:2) en “wijs met alle gezag terecht” (Titus 2:15), en “te strijden voor het geloof” (Titus 3). Waar zegt de Bijbel dat deze bediening enkel kan uitgevoerd worden door een ambtsdrager van een kerk en enkel voor zijn eigen congregatie?

De inconsistentie bestaat erin dat zij, die de beschuldiging uiten dat “de autonomie van de lokale kerk” ondermijnd wordt wanneer een prominente leider wordt berispt, geen bezorgdheid uiten over die leider zijn invloed buiten zijn eigen congregatie, en *zijn* ondermijning van de autonomie van de andere kerken.

Raak mijn gezalfde niet aan

Een volgende “oude predikers praat” is “raak mijn gezalfde niet aan”. Dit wordt gebruikt om (meestal) prominente predikers boven berisping, vermaning en correctie te plaatsen.

Dit is gebaseerd op 1 Samuël 24:11, waar David zei: “Zie, deze dag hebben uw ogen gezien dat de HEERE u vandaag in mijn hand gegeven heeft in de grot. Men zei dat ik u doden moest, maar ik heb u gespaard, want ik zei: Ik zal mijn hand niet uitsteken tegen mijn heer; hij is immers de gezalfde van de HEERE”. Zie ook 1 Samuël 26:11, 23.

De context heeft te maken met het doden van een gezalfde koning van Israël.

Wijlen Jack Hyles, die een grote invloed blijft hebben op vele predikers, handelde als een koning en zette zichzelf boven vermaning en discipline.

Maar zelfs een Israëlitische koning stond niet boven berisping. Niet David noch Samuël hieven hun hand op tegen koning Saul maar zij vermaanden hem wel (1 Samuël 13:13-14; 15:17-23). En toen David koning was, trok de profeet Nathan zich niet terug maar vermaande hem (2 Samuël 12:7-12), en we zouden veel andere voorbeelden kunnen geven.

Zelfs koningen konden vermaand worden door Gods Woord, en evenzo kunnen kerkleiders dat.

“Spreek over deze dingen, bemoedig en wijs met alle gezag terecht. Laat niemand u verachten” (Titus 2:15).

“Ik bezweer u, ten overstaan van God en de Heere Jezus Christus, Die levenden en doden zal oordelen bij Zijn verschijning en in Zijn Koninkrijk: predik het Woord. Volhard daarin, gelegen of ongelegen. Weerleg, bestraf, vermaan, en dat met alle geduld en onderricht” (2 Timotheüs 4:1-2).

“Wijs hen die zondigen, in tegenwoordigheid van allen terecht, opdat ook de anderen vrees zullen hebben” (1 Timotheüs 5:20).

Schiet niet op de gewonden

Ik heb frequent de beschuldiging gehoord dat predikers die waarschuwen tegen christelijke leiders, in het bijzonder prominente baptistenleiders, zich schuldig maken aan “schieten op hun eigen gewonden”.

Bijvoorbeeld, ik ontving volgende e-mail die me beschuldigde dat ik dit deed met betrekking tot een vermaning die ik publiceerde over Clarence Sexton's Friendship Conferences.

“Ik ben diep ontzet over de private brief die u postte op uw website gericht aan Dr. Sexton. Bedankt van te schieten op de uwen en pastor Sexton niet persoonlijk te benaderen om alle feiten te kennen”.

Het feit is dat ik die brief zond aan dr. Sexton via zijn eigen website, maanden voordat ik hem openlijk publiceerde, en ik ontving geen antwoord. Later ontdekte ik dat hij zegt geen e-mail te gebruiken, en dat is okay, maar hij had een antwoord kunnen dicteren aan een van zijn vele medewerkers.

Een ander voorbeeld van de beschuldiging “te schieten op de gewonden” is vervat in volgende e-mail die ik enkele jaren geleden ontving:

“Ik groeide op in Murfreesboro, TN en was, en ben nog steeds, geassocieerd met de Sword of the Lord en de Bill Rice Ranch. Ik haatte het toen, en nog steeds, wanneer christelijke broeders uithalen naar een andere broeder over dingen, in plaats van te prediken en zielen te winnen voor Christus. Er wordt gezegd dat het Christian Army het enige leger is dat zijn eigen gewonden neersteekt en de zijnen doodt. Ik moet zeggen dat dit heel waar is”.

Ik zou willen opmerken dat de *Sword of the Lord* zich reeds lange tijd schuldig maakt aan het promoten van “oude predikers praat”, zoals “schiet niet op de gewonden”.

Wat betekent “schieten op de eigen gewonden”?

Als het betekent dat christenen soms erin falen geduldig te zijn met de zwakken, dan kunnen we mogelijks zeggen dat we schuldig geweest zijn. Als dat betekent dat christenen soms te snel zijn om medegelovigen te bekritisieren in plaats van hen te helpen, ja, het gebeurt te vaak, en het is verkeerd.

Maar als, van de andere kant, “schieten op de gewonden” betekent dat het voor een prediker onacceptabel is om te waarschuwen over invloedrijke mensen die dwaling onderwijzen of gecompromitteerd wandelen, dan is dat een onschriftuurlijke folklore.

In mijn publieke waarschuwingen, heb ik nooit een gewond persoon pijn gedaan, en ik heb nooit iemand neergeschoten in enige zin. Mij te verwijten dat ik zo doe is het verwarren van bijbelse waarschuwing, vermaning en correctie, met een schadelijke persoonlijke aanslag.

De leiders waarvoor ik waarschuw zijn helemaal niet gewond! Zij zijn willens en standvastig overgegeven aan dwaling of compromis, niettegenstaande zij gewaarschuwd werden, en zij beïnvloeden anderen.

Terloops, zij vinden het niet erg om terug te “schieten”! En gewoonlijk doen zij dat slecht voorbereid, zonder de moeite te doen precies te weten wat de vermaner zegt.

De heer Jezus Christus leerde Zijn volk op hun hoede te zijn voor valse profeten (Mattheüs 7:15). Wanneer een prediker dit gebod gehoorzaamt, “schiet hij dan op de gewonden”? Uiteraard niet,

maar dezen waarvoor hij waarschuwt, en zij die positief staan tegenover hen, willen hem daarvan beschuldigen.

In 1 en 2 Timotheüs noemt de apostel Paulus 10 keer de namen van valse leraars en compromitteurs in zijn waarschuwingen (1 Timotheüs 1:20; 2 Timotheüs 1:15; 2:17; 3:8; 4:10, 14).

Alle mannen waarvoor Paulus waarschuwde beweerden christenen te zijn, en het is geloofwaardig dat zij vonden dat Paulus hen onfair en gemeen behandelde door hen uit te kiezen.

Toen Paulus Timotheüs ervoor waarschuwde dat Demas hem verlaten had omdat hij de tegenwoordige wereld had lief gekregen (2 Timotheüs 4:10) schoot Paulus niet op een gewond man. Demas is een bedienaar van het evangelie geweest, een medewerker met Paulus, maar hij maakte een gewilde keuze voor de wereld. Hij had geen excuus, en hij beïnvloedde anderen. Ongetwijfeld was hij gewaarschuwd, maar hij bleef volharden in het compromis. Merk op dat Paulus niet zei dat Demas het Christendom had verlaten; hij had enkel Paulus verlaten. Dit betekent waarschijnlijk dat Demas zijn bediening compromitteerde met de wereld overeenkomstig de doctrine van Bileam (Openbaring 2:14) en de leer van Izebel (Openbaring 2:20). Het lijkt erop dat hij een van de vroege proponenten van een “emerging church” was die argumenteerde dat Paulus’ Christendom te strikt was, te separatistisch, te ineffectief, en dat christenen zich enigszins moeten aanpassen aan de wereld om mensen te bereiken.

De Heer heeft de vergaderingen bevolen om discipline te beoefenen tegen onbekeerlijke kerkleden die zondigen en dwalen (1 Korinthiërs 5; Titus 3:10, 11). Is dat schieten op de gewonden? Soms wordt dat zo beschouwd door hen die objecten van discipline zijn en door hun sympathisanten; maar gepaste kerkdiscipline, alhoewel ernstig, is niet destructief. Ze heeft het drievoudige doel de verheerlijking van de heilige Christus in Zijn kerk, het zuiveren van de congregatie en het brengen tot berouw van de zondaar.

De Heer heeft ons onderricht om ons af te scheiden van dezen die wel gered zijn maar wandelen in ongehoorzaamheid: “dat u afstand neemt van iedere broeder die ongeregeld wandelt en niet naar de overlevering die hij van ons ontvangen heeft” (2 Thessalonicenzen 3:6). Is dat op gewonden schieten?

Het gebeurt vaak dat zij die ongehoorzaam zijn bijbelse correctie verwarren met vervolging, en zij verwarren bijbelse berisping met een persoonlijke aanval.

Paulus berispte zonde in de kerken in zijn brieven die alles behalve privé waren. Zijn brieven, gericht aan de individuele kerken, zowel als deze aan Timotheüs en Titus, werden verspreid onder alle kerken (Kolossenzen 4:16). Daarom, toen Paulus schreef dat Demas hem verlaten had, dat hij de tegenwoordige wereld had lief gekregen, werd dit een publieke zaak. Toen hij de gelovige te Korinthe berispte voor hun zonden, compromis en dwaling, was dit een publieke zaak. Toen hij waarschuwde voor Alexander de kopersmid (2 Timotheüs 4:14-15) was dit een publieke waarschuwing.

Sommige zaken zijn privé en zouden particulier moeten behandeld worden, maar andere zaken zijn publiek en zouden openbaar moeten behandeld worden.

Als een man een openbare bediening heeft die andere mensen nadelig beïnvloedt, dan moet deze bediening openbaar bekritiseerd worden, en dat is *niet* “schieten op de gewonden”.

Zie verder de rubriek “Oordelen, Terechtwijzen”: <http://www.verhoevenmarc.be/oordelen2.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm